

Precies wat ze zocht!

Verhalen

LUK GYBELS

Precies wat ze zocht!

Verhalen

Copyright: Luk Gybels, Hasselt, 2018

Coverontwerp: Luk Gybels

ISBN: 9789402174496

Reacties: luk.gybels@gmail.com

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

"Ik zie ons brein als een computer die zal stoppen met werken als componenten falen. Er is geen hemel of hiernamaals voor kapotte computers: dat is een sprookje verzonnen voor mensen die bang zijn in het donker."

Stephen Hawking

INHOUD

Precies wat ze zocht	9
1. Rubens	13
2. Connecties	20
3. Hel	26
4. Verstandhouding	36
5. Down to earth	38
6. Dik Fredje	45
7. Chaussée	57
8. Rosse Mie	65
Vitamine A	77
Het meetlint	79
Slaapzak	87
Koekkoek	89
Naslagwerk	103
De rollen omgekeerd	105
Zigeunerin	115
‘Een wat? Een geregisteerde partnerschap?’	117
Hebbes!	121
Brief	123
Ik ben een artiest	129
Dagboeknotitie, 13 mei 1978	131
Meer	133
Op jacht	135
Grafdelver	139
Als een natte dweil in de fauteuil	143
Een boom opzetten over lupus	145
Sneeuw	153

Precies wat ze zocht!

‘Ik neem me nog een bakje koffie. Nog iemand?’

‘Ja, goed idee!’ piept de tengere Merel met de mooie lange blonde haren.

‘Voor mij ook een, dank je,’ zegt Christel.

‘Mama heeft gisteren zo’n Senseo gekocht,’ zegt Merel, ‘zo’n mooi grijs exemplaar. Best wel handig, koffie maken zo, met van die kleine zakjes die je in een soort van filterhouder moet leggen.

‘Pads,’ zegt Christel.

‘Wat?’

‘Pads! Zo heten die koffiezakjes,’ verduidelijkt Christel.

‘Ah zo,’ zegt Sonia, ‘en smaakt de koffie lekker uit zo’n machine?’

‘Ja hoor,’ antwoordt Merel, ‘het is dan wel geen espresso, maar voor zijn prijs geeft het best wel lekkere koffie.’

‘Ook wel makkelijk als je maar één kop wilt drinken, denk ik. Oploskoffie is toch niet hetzelfde, en,’ en ze knikt richting apparaat, ‘espresso is top, maar hoe duur is zo’n apparaat wel niet?’

Ja meid, niet goedkoop, daar heb je gelijk in,’ zegt Sonia die met een schotel vol kopjes lekker geurende koffie komt aandragen. ‘Hm, een bakje troost, daar ben ik nu wel aan toe,’ zucht de zwartharige Sonia, wanneer de twee anderen hun kopje al genomen hebben en zij meteen het boekje

met de kruiswoordraadsel aan de kant schuift om plaats te maken voor het schoteltje met haar dampende kop.

‘Je bedoelt de hele toestand met je man?’ merkt Christel op.

‘Euh, hoezo?’ vraagt Merel, ietwat naïef.

‘Ja, dat hij wellicht zijn werk zal verliezen, kindje,’ antwoordt Christel.

‘Het is bang afwachten: morgen is het ondernemingsraad,’ zucht Sonia.

‘En?’ vraagt Merel.

‘Naar wat de vakbonden verwachten zal daarop heel waarschijnlijk het collectief ontslag van 73 man bekendgemaakt worden.’

‘Auw. Maar wie zegt dat jouw man daar dan bij zal zijn, mocht het nieuws al kloppen.’

‘Het is precies de afdeling waar hij werkt die volledig zal verdwijnen. Enfin, de machines ingepakt en versluisd naar Polen, waar de lonen veel lager zijn.’

‘Heb je er nog geen spijt van dat je met je studies gestopt bent?’ verandert Sonia van onderwerp, zich tot Merel richtend. ‘Een diploma is onmisbaar tegenwoordig, zonder raak je nooit aan een goede baan. Enfin, je begrijpt wat ik wil zeggen.’

‘Juist!’ vult Christel aan, ‘kijk maar naar ons.’

‘Ik wist al na enkele weken dat de hogeschool niets voor mij was. De beslissing die ik rond nieuwjaar nam, was geen bevestiging,’ zegt Merel. ‘Ik studeer niet zo graag. Misschien ligt dat over enkele jaren anders. Nu kan ik er tenminste voor sparen want ja, al zie ik verpleegkunde niet meer zitten, ik

ben er intussen uit dat ik dolgraag kleuterleidster wil worden.'

Dat was indertijd ook mijn bedoeling, denkt Christel, om dan wel niet voor kleuterleidster maar voor onderwijzeres te gaan. Het besef van hoe ver ze met die plannen al geraakt is, duikt pijnlijk op. Hoewel het voor haar, op haar 25ste, nog altijd kan, en ze inmiddels financieel al wat armslag heeft. 'En uw moeder, vindt ze het dan niet erg dat je gestopt bent en dat je nu hier zit?'

'Mijn pleegmoeder bedoel je. Bah ja, eerst wel natuurlijk, maar nu vindt ze het wel oké dat ik in de horeca zit, dus.'

'Haha, in de horeca noem je dat?' lacht Christel met een ongelovige blik, zo cynisch als wat.

Even kijkt Merel haar boos aan, giftig het papiertje rond het klontje suiker kapotscheurend.

'Ik ben begonnen als serveerster in een café, hard werk, en onderbetaald, zeker als je het met nu vergelijkt. En dit hier is toch ook een soort van horeca. Mama moet niet weten wat ik precies doe,' zegt Merel resoluut.

'Ik heb niet gestudeerd,' zegt Sonia. 'Door het werk hier ben ik een beetje een sociaal werkster geworden. Veel luisteren naar de problemen thuis. Ik voel me ook wat een verpleegster, eentje op intiem vlak. En ja, zeggen gelijk het is, bij velen die hier een stap binnenzetten moet je ook wel iets van een onderwijzeres of kleuterleidster in je hebben. Ze bij het handje nemen als het ware.'

Door het gespreksonderwerp dwaalt Merel in gedachten weer bij de studie die ze een drietal

maanden geprobeerd had. Ze kan zo de geur van haar cursussen weer voor de geest halen. Als ze haar ogen sluit, waant ze zich weer op kot, in die zo bizarre kerstperiode.

1. Rubens

De donkere dagen tussen kerst en nieuwjaar zijn van de beste om in korte tijd een ontzettende stapel leerstof in je hoofd te proppen. Als je dat op kot doet ten minste, want de studentenbuurt ligt er verlaten bij, de verlokkingen (kroegen) zijn er even niet want: gesloten. Op kot zelf is - haast - geen kat, je zorgt ervoor dat je geen bezoek krijgt en in je studiekeerkertje zit je lekker afgesloten van die stupide, melige kerstsfeer waarmee alles en nog wat in het land geïnfecteerd lijkt.

Door het jaar zitten we met twaalf meisjes op deze verdieping van het studentenhuis. Enkel meiden, de jongens zitten in het gebouw hier tegenover, maar in onze gang alleen al zijn er drie meiden die hun lief continu bij hen op kot hebben wonen. Een seculiere begijntjesgemeenschap hoef je hier met andere woorden niet te verwachten.

Twaalf kamers, waarvan er nu tussen kerst en oudejaar vier bezet zijn. Laat precies de kamer links van waar ik zit nu ook bewoond zijn. Nee, Belinda is niet mijn beste vriendin, met de brunette heb ik wat je kunt noemen een normale *kotmeiden-onder-elkaar-relatie*, maar als ik mijn wens kon uitdrukken, en dat doe ik dan ook, hier weliswaar, dan zat ze nu ergens in Putkapelle of hoe dat dorpje van haar ook weer heet, op haar kamertje achter haar

studeertafel te blokken. Of iets wat in haar ogen op blokken lijkt. Haar vriendje, een zekere Ali, is een maffe gast en ik denk dat hij veel wiet rookt, hier in de gang ruikt het er in ieder geval soms sterk naar die weemakende zoete geur. Belinda kent hem nog niet zo lang en ik heb zo een vermoeden dat ze daarbinnen bij haar een spoededitie inburgeringscursus aan het blokken zijn, een studeerproces waarbij ze, als ik het zo hoor, constant met hun neus in elkaars open boek aan het memoriseren zijn.

Lieve Belinda, ik word er eigenlijk niet goed van, hoe vaak heb ik intussen al tegen de muur moeten kloppen - en om dat te doen, dat bonken, daar word ik nog minder goed van. Het toppunt van al is dat als er door het jaar maar iemand een zuchtje durft te laten, Belinda de eerste is om te klagen. Nu ze haar vers vriendje Ali aan het roderen is, met alle knalpotontploffingsgeluiden van dien, speelt dat ineens niet meer, of het moet zijn dat maffe Ali een driedubbel gespleten penis heeft waarvan twee eikeltjes mooi passen in die oorgaatjes van haar. Het is toch waar en ik, ik moet met behelpen met een doosje Quies.

Olga is er ook, Zwarte Olga. Door het jaar is ze, onberispelijk gekleed, een meid met gewicht, gedecideerd, iemand die op haar strepen staat. In deze donkere, verlaten dagen dwaalt de volslanke Olga steevast in nachthemd en kamerjas door de gang. Veel last heb je niet van haar, het contact is

moeilijk of zeg maar onbestaand, ze lijkt zich helemaal ingezogen te hebben in het wellicht wel boeiende wereldje van het wel en wee van de landbouwingenieur, stof die ze zichzelf aan het toedienen is. Het is niet de enige stof waarmee ze zich volpropt: alles wat maar niet te zuur of te bitter is, loopt gevaar in de keuken. Hoe vaak ben ik haar al niet tegengekomen, 's nachts, terwijl ze als een corpulent spook op die dikke voetjes van haar richting gemeenschappelijke keuken dondert. Vannacht was het weer prijs: ik had honger en zin in een boterham en toen ik het licht in de keuken aanflitste stond ze daar, met de kamerjas wijd open, naakt, op een slip na. Ik kreeg ongevraagd een zicht op een werk van Rubens, De Slaapwandelende Olga Met De Dikke Boobies, Koekjes Etend En Met De Linkerhand Tot Aan De Pols In Het Kruis Van Haar Blauwe Slip, Wriemelende Bewegingen Makend. Ken je dat doek? Nee? Hou dat dan maar zo. Mijn eetlust was op slag verdwenen, ik draaide mijn rug en werd als een magneet opnieuw mijn Studiekekerker ingetrokken.

De populatie van het kerststalletje wordt compleet gemaakt door Evy, knappe Evy. Donkerblond, niet zo groot van gestalte, maar tenger en slank, fijn gezicht, ze is eigenlijk te knap voor velen... Want als je hoort wat achter haar rug allemaal gezegd wordt, weinig flatterende dingen, en dan denk ik van *laat Evy toch haar ding doen, bemoeit iedereen zich in godsnaam maar eens met zijn en/of haar eigen*

zaken! Ze volgt rechten, en is, naar eigen zeggen, maar al zegt ze er niet veel over, daarnaast vooral bezig met een carrière uit te bouwen als fotomodel. De meeste meiden lachen hier mee, zeggen dat ze daarvoor veel te klein is.

Ze draagt korte spannende jurkjes of rokjes, maar altijd kleren die als gegoten bij haar mooi figuurtje passen en haar aantrekkelijk, ja, sexy maken. En, je maakt me niet anders wijs, bij velen is dat, is ze een bron van afgunst en nijd.

Ze zit aan het andere uiteinde van de gang en ik weet niet met wat ze deze dagen allemaal bezig is, maar soms is er veel drukte. En dan zie ik wel eens een jongen wegglijpen, of zeg maar mannen... Enfin ja, nogmaals: het zijn haar zaken, hoe ze haar dikke lappen recht studeert moet ze zelf weten.

Op een avond was ik even naar de keuken, een boterhammetje met looksalami eten en toen ik terugkeerde schrok ik me lazarus: lag me daar toch zeker een blote man in mijn bed, een vijftiger op zijn minst, die me heel vrolijk begroette met 'Hey geil Evyke, ik heb me intussen al klaargelegd, je geld ligt op je studeertafel', (waar inderdaad enkele biljetten lagen, en niet eens weinig), 'kleed je snel uit en kom erbij.'

Ik stond aan de grond genageld, alles in me tolde, ik twijfelde tussen het een heel hard op een roepen zetten; mijn strengste gezicht en houding aannemen en strak mijn rechterarm strekkend, met de uitgestoken vinger en zware stem 'eruit' declamerend, én tussen het uitproesten en niet

meer bijkomen van de slappe lach. Gelukkig stond Evy ineens achter me, en die verontschuldigde zich wel honderd keer bij me (*'Merel, sorry hoor, Merel, nog eens sorry, zeg Merel, sorry...'*), terwijl ze die intussen totaal verbaasd en onthutste man, met ruig behaarde borstkas en een investering van jaren in bierbuik, uit mijn bed, in zijn kleren en naar de kamer hielp. De juiste kamer deze keer, die van Evy en niet die van mij, Merel. Je maakt wat mee, op kot, tussen kerst en nieuwjaar, waar je rustig kan studeren en niets je afleidt...

Achteraf kwam ze me nog opzoeken en had ze het over hoe moeilijk ze het thuis wel had en dat ze dit jaar wilde slagen (ze deed haar eerste jaar rechten over) en dat het niet gemakkelijk was in combinatie van het modellenwerk maar dat dat uiteindelijk ook niet echt een hoogvlieger was en dat ze elke dag op een telefoontje wachtte en dat ze uiteindelijk genoodzaakt was om, via een ander bureau af en toe schnabbels te doen en of dat alstublieft allemaal onder ons kon blijven dan.

Toegegeven, het integreerde me, ik werd van het hele verhaal wel een beetje warm. Ik had ook gezien wat voor een smak geld hij op mijn werktafel voor haar had klaargelegd en daar het al een poos uit was met mijn vriend en ik ook best wat geld kon gebruiken en wel eens spannende, nieuwe dingen wou proberen, was er iets in me dat me dat telefoonnummer wilde laten vragen.

Ik vroeg het, ze krabbelde het op een papiertje.

Toen belandde ik in een soort van bewustwordingsproces, dat ik aan het studeren was